

РЕШЕНИЕ

№ 1550

гр. В., 20.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., 19 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Кристиана Кръстева

при участието на секретаря Росица Ив. Чивиджиян
като разглежда докладваното от Кристиана Кръстева Гражданско дело № 20213110107033 по описа за 2021 година

Производството е образувано по предявен иск от „А. З. С. Н. В.” ЕАД, ЕИК **** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „Д-р П. Д.” № 25, **** срещу Т. Г. М., ЕГН***** с адрес гр. В., ж.к. “Т.”, ул. “М.” ***, за признаване за установено в отношенията между страните, че в полза на ищеца съществува вземане срещу ответника за сумите, както следва: **600лева**, представляваща дължима главница по договор за паричен заем № 261835/21.01.2019г., сключен между „С. К.” ООД и Т. Г. М., вземанията по който са прехвърлени от С. К.” ООД в полза на „А. З. С. Н. В.” ЕАД, по силата на Приложение 1 от 24.09.2019г. към договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 24.09.2019г.; **61,58лева**, представляваща договорна лихва за периода от 04.02.2019г. до 10.06.2019г.; **264,85лева**, представляваща обезщетение за забава за периода от 11.06.2019г. до 29.01.2021г., **ведно със законната лихва върху главницата**, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 29.01.2021г. до окончателното изплащане на задължението, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК № 261633/01.03.2021г. по ч.гр.д. №1371/2021г. по описа на ВРС, на основание чл. 422, вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК.

Ищецът основава исковата си претенция на следните фактически твърдения: На 21.01.2019г. между „С. К.” ООД и ответникът е сключен договор за договор за паричен заем № 261835, по силата на който дружеството предоставило на ответника паричен заем в размер от 600лева. Твърди се, че сумата е предоставена на ответника в брой, при подписването на договора. Поддържа се, че страните са договорили размерът на договорната лихва да бъде 61,58лева, като общият размер на сумата по договора бил 661,58 лева, която е уговорено да бъде изплатена разсрочено на 10 броя равни двуседмични погасителни вноски, всяка в размер от 95лева с падеж на първата вноска – 04.02.2019г. и на последна погасителна вноска – 10.06.2019г. Сочи, че страните са договорили и заплащане на обезщетение при забавеното погасяване на главното вземане за всеки ден просрочие, считано от падежа в размер на законната лихва за забава. Твърди се, че ответникът не е погасил претендираните суми, произтичащи от договора за заем. С оглед на изложеното и липсата на последващи плащания се твърди, че ответникът дължи на кредитора стойността на главницата и договорната лихва в предявените размери и периоди. С оглед забавата дължи и законна лихва също в предявените размери и периоди. Твърди се още в исковата

молба, че с приложение № 1 от 24.09.2019г. към договор за цесия от 24.09.2019г. на ищеца били прехвърлени всички вземания по процесния договор за заем, за което на длъжникът било изпратено уведомление на адреса, посочен в договора, но същото се върнало неполучено от него. Наред с това ищецът сочи, че към сезиралата съда искова молба прилага уведомление за цесия, като поддържа, че с връчване на препис от исквата молба, ведно с приложенията към нея на ответника, последният се счита за надлежно уведомен за настъпилото във времето частно правоприемство. За събиране на вземането си, ищецът се снабдил със заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, срещу която длъжникът подал възражение. Молбата е за уважаване на исквата претенция. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исквата молба, с който искът се оспорва по основание и размер. Оспорва наличието на валиден договор за цесия и излага аргументи в тази насока. Навежда твърдения за недействителност на договора на осн. чл.22 ЗПК, тъй като не били спазени изискванията на чл. 10 и 11 от ЗПК. В евентуалност моли да бъде приложен чл.241 ГПК. Моли за отхвърляне на исквата претенция.

В проведеното открито съдебно заседание ищцовото дружество не изпраща представител.

Ответникът се представлява в съдебно заседание от процесуален представител адв. Петър Георгиев, който поддържа отговора, а по същество искането е за отхвърляне на исквата претенция.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, и приложимите материални норми, съдът приема за установено от фактическа страна и прави следните правни изводи:

Предявен е положителен установителен иск с правно основание чл. 422, ал.1 ГПК.

Предмет на исквата претенция са суми, представляваща непогасено от ответника задължение по договор за паричен заем №261835/21.01.2019г., сключен между ответника и „С. К.” ООД, вземанията по който са прехвърлени от кредитодателя в полза на „А. З. С. Н. В.та” ЕАД по силата на договор за цесия от 24.09.2019г. Правният интерес от търсената защита се извежда от предходно развил се заповедно производство по ч.гр.д. №1371/2021г. по описа на ВРС, по което е била издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, връчена лично на ответника и срещу която същият е възразил в срока по чл. 414 ГПК.

По делото са приобщени материалите по ч.гр.д.№1371/2021г. по описа на ВРС, от което се установява, че в полза на ищеца в настоящото производство е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу ответника за заплащане на сумите, предмет на настоящата искова претенция. Вземането по заповедта е съответно на това по иска по чл. 422 ГПК.

Така очертаният предмет на спора, възлага в тежест на ищеца установяване на следните твърдяни от него факти относно съществуване на спорното право: валиден договор за цесия, с предмет съществуващо вземане към ответника в търсения размер; факта и момента на уведомяване на ответника от предишния кредитор за извършеното прехвърляне на вземането; валиден договор за паричен заем от 21.01.2019г., сключен между ответникът и „С. К.” ООД, по който цедентът е предоставил на ответника сума пари и нейния размер; дължимост на възнаградителна лихва и нейния размер; изпълнение на задълженията на цедента, произтичащи от императивните правила за защита на потребителите относно предоставяне на необходимата писмена информация за съдържанието на условията по кредитите, вкл. обективните критерии, въз основа на които разходите могат да се изменят и индивидуалното договаряне на условията по договора; договаряне размера на лихвата и таксите в съответствие с типични разходи на кредиторите и обичайна печалба.

От ангажираните по делото писмени доказателства и експертно заключение се установява следното:

С рамков договор за прехвърляне на вземания от 24.09.2019г., „С. К.” ООД, като цедент прехвърля на цесионера „Агенция за събиране на вземания” ЕАД свои вземания към длъжници, описани в приложение № 1 към договора, включващо и това към длъжника Т. Г. М., вписано под № 2240. Вземането е достатъчно индивидуализирано, като е посочен договорът с неговите дата на сключване, отпуснатият по него кредитен лимит, размер на дължимото по договора към датата на цесията, в т.ч. главница, договорна лихва, неустойки.

Възражението на ответника за липсата на валиден договор за цесия е неоснователно.

За да премине вземането от стария към новия му носител, е достатъчно само да бъде постигнато съгласие между тях за прехвърляне на вземането, каквото в случая е налице. С постигането му цесионерът става носител на вземането. Цесията е потвърдена от цедента. С изрично пълномощно цедентът е упълномощил цесионера по повод уведомяване длъжника за прехвърляне на вземането. Към исковата молба е приложено изрично уведомление до длъжника за така извършената цесия. Съобразно константната съдебна практика уведомяването за цесията се счита за извършено и след като то е част от приложенията към исковата молба и съответно е получено от ответника при размяната на книжа по реда на чл. 131 ГПК, както е станало в случая. А и въпросът за уведомяването би бил релевантен в случай, че по делото имаше твърдения, респ. данни за извършвани от ответника плащания към кредитодателя, предхождащи уведомяването му за извършената цесия, каквито изначално липсват в случая.

Предвид изложеното следва да се приеме валидност на сключения договор за цесия, който е произвел своето действие и съответно обуславя и активната материално правна легитимация на ищеца. Новият кредитор- ищецът, е заместил цедента, с което е настъпило и частно правопримемство, като вземането е преминало върху новия кредитор с привилегиите, обезпеченията и другите принадлежности, включително с изтеклите лихви, ако не е уговорено противното.

От представения по делото договор №261835/21.01.2019г. се установява, че между „С. К.” ООД и ответникът е бил сключен договор за паричен заем, по силата на който на последният е предоставен кредит в размер на 600лева. Връщането на сумата следва да стане на 10 двуседмични вноски, както следва: 2х9,35лева и 8х80,36лева. Първото седмично плащане се дължи на 04.02.2019г. Денят от седмицата определен като такъв за плащане е понеделник. Чл.4 ал.1 сочи, че подписвайки договора, кредитополучателят декларира, че е получил в цялост отпуснатия му кредит в брой, т.е в тази му част договорът има характер на разписка. Съгласно договора дължимата възнаградителна лихва се определя при фиксиран лихвен процент от 40,08% и ГПР от 49,07%. Съгласно чл. 7 в случай на забава се дължи обезщетение в размер на законната лихва за забава. С подписа си, ответникът е удостовериля и факта, че е получил Стандартния европейски формуляр.

Възраженията на ответника за недействителност на договора с изложение в тази насока аргументи, съдът приема за неоснователни.

Същият е сключен в предвидената в чл. 10, ал. 1 ЗПК писмена форма, при ясно постигнато съгласие относно размера на предоставения заем лихвения процент по кредита – фиксиран годишен лихвен процент от 40,08% и годишният процент на разходите – 49,07%. погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски. Налага се извода, че са изпълнени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 7 – 12 и 20 ЗПК, поради което и съдът намира за неоснователни възраженията на ответника за несъответствие на договора с изискванията на закона и не може да бъде споделена тезата за недействителност на договора в неговата цялост.

За установяване твърденията по усвояване на кредита и размера на задълженията по договора, по делото бяха ангажирани специални знания на влище в областта на счетоводството. От заключението на в.л. по приетата съдебно- счетоводна експертиза се установява, че: Отпуснатият кредит е усвоен на 21.01.2019г. при подписване на договора.

Начислени са 600лева главница, 61,58лева договорна лихва, 269,72лева неустойка по чл.8 от договора, 186,26лева неустойка по чл.7 т.4 и 78,59лева законна лихва. Общият размер на извършените погашения е сумата от 18,70лева, с която заемателят е погасил неустойка по чл.8 от договора. Размерът на остатъчното задължение по договора към датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК е 600лева главница, 61,58лева договорна лихва за периода 04.02.2019г. до 10.06.2019г., 269,72лева неустойка по чл.8 от договора, 186,26лева неустойка по чл.7 т.4 и 78,59лева обезщетение за забава.

Анализът на ангажираните по делото доказателства, налагат извод, че действително между цедента и ответника е била налична валидно възникнала облигационна връзка по договор за кредит. Както се посочи подписвайки договора, ответникът е удостоверил получаването на сумата в брой. Неизправна по договора страна се явява той, тъй като не е изпълнил задължението си да извършва плащания на уговорения падеж. Поради това и ответникът дължи връщане на главницата. Следователно, исковата претенция за главница се явява доказана до размера посочен от в.лице, а именно сумата от 600лева. Ответникът дължи и договорна лихва, съобразно уговореното в договора начислена за периода от 04.02.2019г. до 10.06.2019г., когато е падежът на последната вноска. Съдът намира, че разпоредбата от договора уговаряща начисляване на възнаградителна лихва, не е нищожна. Възнаградителната лихва представлява възнаграждение за ползваните пари, уговаряването ѝ е допустимо в ЗПК и е включено в общия разход по кредита на потребителя. Същата се дължи за срока на действие на договора, т.е за въведения период от 04.02.2019г. до 10.06.2019г. Следва да се приеме, че така уговореният размер на възнаградителната лихва от 40,08% и годишен размер на разходите 49,7% не противоречат на закона и добрите нрави, защото не надхвърлят нормалния и справедлив размер на възнаграждението на кредитора за това, че е предоставил свои парични средства за ползване от потребителя, вкл. и адекватния размер на всички останали разходи, които кредиторът е направил, прави и ще реализира като съпътстващи предоставянето, обслужването и възстановяването на кредита, но които се заплащат от кредитополучателя. В тази връзка съдът съобрази разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК. От заключението на в.лице се установи, че размерът на възнаградителната лихва за периода 04.02.2019г. до 10.06.2019г. е 61,58лева и същата се явява основателна изцяло.

Претенцията за обезщетение за забава е заявена в размер на законната лихва и за периода от 11.06.2019г. до 29.01.2021г. в размер на 264,85лева. Според в.лице размерът ѝ за този период възлиза на 78,59лева, а остатъкът от 186,26лева до пълния претендиран размер всъщност е начислена неустойка по чл.7 т.4 от договора. Такава обаче не е претендирана и не е предмет на издадената заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК № 261633/01.03.2021г. по ч.гр.д. №1371/2021г., поради което претенцията за обезщетение за забава следва да бъде частично уважена до сумата от 78,59лева, а над този размер искът следва да бъде отхвърлен, като неоснователен.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на поискани и доказани разноски. Реализираните такива в настоящото производство са в размер 125лева допълнителна ДТ, 200лева депозит за в.лице и юк. възнаграждение. На основание чл. 78, ал.8 ГПК /ДВ бр. 8/24.01.2017г./ и чл. 25, т.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съдът определя юк. възнаграждение в полза на ответника в размер на 100лева, отчитайки и факта, че липсва фактическа и правна сложност на спора. Или общият размер на разноските е 425лева. Съразмерно уважената част на исковата претенция в полза на ищеца следва да се присъдят разноски от 339,55лева.

Съобразно т.12 ТР № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС, следва да се присъдят в полза на ищеца и сторените от него разноски в заповедното производство. Претендираните разноски са в размер на 25лева за платена ДТ и 50лева юк. възнаграждение, общо 75лева. От тях и съобразно изхода на спора, за заповедното производство следва да се присъдят разноски в размер на общо 59,92лева.

Ответникът също е направил искане за присъждане на разноски. Претендира се адв.възнаграждение за един адвокат по реда на чл. 38 ЗАдв. На основание чл. 7, ал.2, т.1 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адв. възнаграждения съдът определя адв.възнаграждение в размер на 300лева. Съобразно уважената част на исковата претенция в полза на адв. Петър Георгиев, като процесуален представител на ответника по реда на чл. 38 ЗАдв. следва да се присъдят разноски в размер на 60,32лева.

Ответникът е направил искане с правно основание чл. 241, ал. 1 от ГПК за разсрочване на изпълнението на решението с оглед имотното му състояние, в която връзка е представил декларация. С оглед декларираното от него, а именно: че не притежава имущество, не получава доходи и че полага грижи за двама възрастни и за брат си, който е с 75%трайна намалена работоспособност, искането за постановяване на разсрочено изпълнение на решението се явява основателно и като следва да се уважи.

Общата дължима сума по предъявените иски е в размер на 740,17лв. За разноски се дължи и сумата от 399,47лв. Законната лихва до момента върху олихвяемата главница е в размер на 79,51лева или общо 1219,15лева. Същата следва да бъде разсрочена на дванадесет равни месечни вноски, всяка от по 101,60лв., считано от датата на влизане на решението в сила до изплащане на задължението. Вземанията следва да бъдат погасявани по реда на чл. 76, ал. 2 от ЗЗД – разноски, лихва, главница. С оглед на факта, че ще продължава да тече лихва върху непогасената главница, съдът на основание чл. 241, ал. 1, предл. първо от ЗЗД определя краен срок за заплащане на цялото присъдено вземане с настоящото решение (главница, лихви и разноски) до 12 месеца след влизане в сила на настоящото решение. Първата падежна дата е датата на влизане в сила на настоящото решение, а падежът на всяка вноска е съответното число на всеки следващ месец в рамките на общо 12 месеца.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че в полза на ищеца „А. З. С. Н. В.” ЕАД, ЕИК **** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „Д-р П. Д.” № 25, **** съществува вземане срещу ответника **Т. Г. М., ЕГН******* с адрес гр. В., ж.к.“Т.“, ул.“М.“ *** за сумите, както следва: **600лева**, представляваща дължима главница по договор за паричен заем № 261835/21.01.2019г., сключен между „С. К.” ООД и Т. Г. М., вземанията по които са прехвърлени от С. К.” ООД в полза на „А. З. С. Н. В.” ЕАД, по силата на Приложение 1 от 24.09.2019г. към договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 24.09.2019г.; **61,58лева**, представляваща договорна лихва за периода от 04.02.2019г. до 10.06.2019г.; **78,59лева**, представляваща обезщетение за забава за периода от 11.06.2019г. до 29.01.2021г., **ведно със законната лихва върху главницата**, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 29.01.2021г. до окончателното изплащане на задължението, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК № 261633/01.03.2021г. по ч.гр.д. №1371/2021г. по описа на ВРС, на основание чл. 422, вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за обезщетение за забава за разликата над присъдената сума от 78,59лева до пълния заявен размер от 264,85лева, на основание чл. 422 ГПК.

ОСЪЖДА Т. Г. М., ЕГН***** да заплати на „А. З. С. Н. В.” ЕАД, ЕИК **** сумата от **339,55лева**, представляваща сторени съдебно- деловодни разноски пред настоящата инстанция съразмерно уважената част на исковата претенция, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК.

ОСЪЖДА Т. Г. М., ЕГН***** **да заплати** на „А. З. С. Н. В.” ЕАД, ЕИК **** сумата от **59,92лева**, представляваща направени в производството по ч.гр.д. № №1371/2021г. по описа на ВРС, съдебно- деловодни разноски съразмерно уважената част на исковата претенция, на основание чл.78, ал.1 и ал. 8 ГПК.

ОСЪЖДА „А. З. С. Н. В.” ЕАД, ЕИК **** **ДА ЗАПЛАТИ** на адв.П. Г. Г. от Варненска адвокатска колегия, рег. № ***, с адрес на адвокатската кантора гр.В., бул. „С.“**** сумата от **60,32лева**, представляваща сторени съдебно-деловодни разноски за адв. възнаграждение пред първа инстанция съобразно отхвърлената част на иска, на основание чл.78, ал.3 ГПК вр. чл. 38, ал.2 ЗАДв.

ПОСТАНОВЯВА, на осн. чл. 241, ал. 1 от ГПК, **РАЗСРОЧЕНО ИЗПЪЛНЕНИЕ** на Решението, както следва:

Дължимата сума следва да бъде заплатена **на дванадесет равни месечни вноски**, всяка **от по 101,60лв.**, с падеж на първата вноска - датата на влизане в сила на настоящото решение и с падеж на всяка следваща вноска, числото от съответния месец, съответстващото на числото, на което е влязло решението в сила.

ОБЯВЯВА за краен срок, до който следва да бъде погасено цялото задължение, в това число главница, лихва и разноски - 12 месеца, след влизане на решението в законна сила.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – В.: _____